

[Lorentzen.]

dygtigt produktionsapparat. Jo større overskud staten har, des mindre må man antage der bliver til privat investering og opsparing for den enkelte borger eller hans virksomhed.

Jeg skal hermed på mit partis vegne anbefale at stemme for det foreliggende lovforslag.

Svend Jørgensen: I dag vendes et blad i den danske alderdomsforsorgs historie, idet et enigt folketing, på få undtagelser nær, nu gennemfører det lovforslag, som er begyndelsen til en almindelig folkepension. Den kommende tid må så være afgørende for, hvornår man skal gå videre ad denne vej. Vi er enige om, at vi vil skabe så gode kår, som det er muligt, for vore gamle. Har vi end været uenige om vejen, vi skulle frem ad, har der dog været enighed om målet, nemlig intet mindre end løsningen af vor tids største sociale opgave.

Et særkende for den danske alderdomslovgivning har det stedse været, at man ville give en ydelse, som var tilstrækkelig til, at modtageren kunne klare sig hermed uden at falde andre til byrde. Denne tanke er grundlaget for den indtægtsbestemte folkepension, hvis maksimumsbeløb nu for et ægtepar i København ansættes til 5 064 kr., i købstæderne til 4 800 kr. og i det øvrige land til 4 404 kr., medens den for enlige skal udgøre henholdsvis 3 360 kr., 3 228 kr. og 2 952 kr. Vi har fundet disse beløb rimelige, når man samtidig sætter det fradragss frie beløb til 67 pct. Hvad der tjenes herudover, bevirker fradrag i folkepensionen fra 60 pct. til 96 pct. stigende i takt med stigningen i egenindtægten, indtil den endelig afløses af folkepensionens mindstebeløb, som er 1 020 kr. for ægtepar og 684 kr for enlige. Det kan blive et spørgsmål, hvorvidt disse henholdsvis 1 020 kr. og 684 kr. skal udbetales månedsvis eller kvartalsvis, men jeg henstiller til den højtærede socialministers overvejelse, at han, så længe disse beløb ikke er større, end de nu er fastsat til, for at lette arbejdet for den kommunale administration i det vejledende cirkulære fastsætter kvartalsvis udbetaling.

Øvrigt blev det i tillægsbetænkningen fastslået, at ansøgninger om folkepension skal indgives til kommunalbestyrelsen, som så for at undgå oprettelsen af ny admini-

strative organer kan delegere sin kompetence på dette område til et af de bestående udvalg. Jeg forudsætter imidlertid — og det vil jeg gerne have den højtærede socialministers ord for — at folk, der kun ønsker folkepensionens mindstebeløb, kan nøjes med at sende en meddelelse til kommunalbestyrelsen om, at de nu i henhold til den medfølgende dåbsattest er fyldt 67 år og ønsker folkepension; kommunalbestyrelsen kan så lade meddelelsen gå videre til det udvalg, den har delegeret sin kompetence til, og dette udvalg vil derpå drage omsorg for udbetalingen.

Som bekendt har spørgsmålet om privatpensionisternes stilling givet anledning til en meget vidtløftig drøftelse. Jeg udtalte ved anden behandling af lovforslaget her i det høje ting som ordfører for mit parti, at hvis der var noget at rette, måtte vi se på det inden tredje behandling. Privatpensionisterne får nu den begunstigelse, at man nedsætter det fradragss frie beløb med $\frac{1}{4}$ og ændrer folkeforsikringslovens § 41, således at der ved beregning af folkepension for arbejds- og pensionsindtægt yderligere ses bort fra et beløb, der svarer til $\frac{1}{3}$ af det nye fradragss frie beløb.

En sammenligning mellem privatpensionister og formueejere ligger jo lige for. Formueejerne har den fordel, at de eventuelt kan efterlade deres formue til deres arvinger, medens privatpensionisternes formue går tabt ved deres død. Dette forhold er der taget hensyn til gennem de før nævnte begunstigelser. Der hersker megen tvivl om, hvorvidt disse begunstigelser så er tilstrækkelige eller ej, men det må tiden vise. Er der endnu noget at rette, gør jeg opmærksom på, at loven jo er en nydannelse, som ikke udelukker revision ad åre.

Tjenestemændenes forhold til folkepensionen havde det radikale venstre gerne set henvist til den siddende lønningskommission, således som det forudsattes i det oprindelige forslag, og således som vore repræsentanter stadigvæk har krævet det i udvalget, men et forlig er et forlig, og vi føler os forpligtet af forliget ved anden behandling. Tjenestemænd, folketingsmedlemmer, borgmestre, sognerådsformænd m. fl., der i medfør af deres hverv oppebærer pension, hvori der indgår offentlige midler, uden at der har foreligget et egentligt